

Arrest

nr. 145 535 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2015 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Wim BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1 Verzoeker vroeg asiel aan in België op 29 november 2014.

1.2 Op 8 mei 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Irak van Arabische afkomst, vroeg op 01.12.2014 asiel in België. De betrokkene legde kopieën voor van een identiteitskaart van Irak met nummer 00922672 en van een nationaliteitsbewijs met nummer 980013, afgegeven op 28.01.2011. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd op 31.07.2014 in Griekenland en op 16.11.2014 in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 01.12.2014 en verklaarde dat hij op 19.06.2014 van Irak naar Turkije vloog met zijn eigen paspoort. Na een verblijf van een maand in Istanboel reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland, waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Na een verblijf van anderhalve maand in Athene vervolgde hij zijn weg. Op 16.11.2014 werd hij aangehouden in Hongarije. Zijn vingerafdrukken werden genomen en hij verbleef naar eigen zeggen vervolgens drie dagen in opvangcentrum in een stad niet ver van de grens. Hij verliet Hongarije en kwam op 29.11.2014 in België aan.

Op 06.01.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die ons verzoek op 23.01.2015 afwezen. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 16.11.2014 werd aangehouden in Hongarije en verklaarde te zijn geboren op 30.03.1998. Hij werd ondergebracht in een opvangcentrum voor minderjarigen, vanwaar hij op 20.11.2014 verdween met onbekende bestemming.

Op 02.02.2015 werden de Hongaarse instanties met toepassing van artikel 5(2) van Verordening 1560/2003 verzocht de weigering van terugname te herzien. We wezen op het feit dat de betrokkene in België verklaarde meerderjarig te zijn en kopieën van documenten voorlegde die zijn verklaring betreffende zijn leeftijd ondersteunden.

Op 16.02.2015 stemden de Hongaarse instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij opnieuw besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij onderweg hoorde dat België het beste land is om asiel te vragen en bescherming biedt. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat Hongarije volgens hem geen goed land is voor asielzoekers en je daar geen vrijheid hebt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat Hongarije volgens hem geen goed land is voor asielzoekers en je daar geen vrijheid hebt.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We benadrukken dat de verklaringen van de betrokkene aangaande de behandeling in Hongarije uitermate beperkt zijn terwijl hij tijdens het verhoor de kans had op een omstandige wijze te duiden op de omstandigheden in Hongarije, die volgens hem een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaken. De betrokkene beperkte zich tot de opmerking dat Hongarije geen goed land is voor asielzoekers en je daar geen vrijheid hebt. Op geen enkel ogenblik maakte hij melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens zijn verblijf in Hongarije zou hebben ondervonden. Uit de informatie, verkregen van de Hongaarse instanties, blijkt dat de betrokkene na zijn aantreffen in Hongarije onderdak werd geboden.

We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne (pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", tussen januari en juli 2013 niet werden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). Vanaf 01.07.2013 voorziet de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen

dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij zijn land van herkomst een behandeling onderging tegen bloedarmoede. Hij stelde niet te weten of hij nog bloedarmoede heeft en maakte geen melding van actuele gezondheidsproblemen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties. "

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat de opvang van terugkerende asielzoekers in het kader van de Dublin verordening menonwaardig is.

Aan de hand van stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift (*“Dublin-Hongarije Fiche (update 11 augustus 2014)”* van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, *“Asielzoekers behandeld als criminelen in Hongarije”*, MO Magazine, 25 april 2012, internetartikel Reliefweb *“UNHCR calls on Hungary to protect, not persecute, refugees”*, 8 mei 2015, *“Detention of Asylum Seekers”*, AIDA). Aan de hand hiervan voert hij aan dat er sprake is van lange detentie, slechte behandelingen, slechte staat van de opvangcentra en slechte toegang tot medische zorgen. Daarnaast wijst hij naar het bestaan van xenofobie in Hongarije. Verzoeker voert aan dat geen

onderzoek werd gevoerd naar de opvang in Hongarije en wijst vervolgens er op dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het AIDA rapport.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Hongarije instemde met het aan hen gerichte verzoek tot terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) van de Dublin III Verordening.

Artikel 18(1) van de Dublin III Verordening bepaalt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Artikel 18(2) van de Dublin III Verordening bepaalt :

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af."

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in Hongarije asiel aanvraag op 22 november 2014. Aldus blijkt dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen onderzoeken.

Verzoeker betwist thans niet dat hij een asielaanvraag indiende in Hongarije en dat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel een correcte toepassing maakte van de Dublin-III-Verordening door Hongarije verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op het eerste zicht rechtsgeldig besluiten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker aan deze Dublin-lidstaat overdragen.

De kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing slaat op de beoordeling van de landenrapporten die door de gemachtigde van de staatssecretaris werden gehanteerd om te beoordelen of een overdracht aan Hongarije een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van de rapporten waarvan in de bestreden beslissing een analyse kon worden gemaakt, kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM. Specifiek met betrekking tot het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in Hongarije wordt gemotiveerd als volgt:

"Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne (pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", tussen januari en juli 2013 niet werden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). Vanaf 01.07.2013 voorziet de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers. We benadrukken dat deze amendementen de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden

vastgehouden. Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag en zakgeld (pagina 41).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij zijn land van herkomst een behandeling onderging tegen bloedarmoede. Hij stelde niet te weten of hij nog bloedarmoede heeft en maakte geen melding van actuele gezondheidsproblemen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt, met verwijzing naar de rapporten van onder andere AIDA, UNHCR, Amnesty International, US Department of State dat men niet kan stellen dat omdat men asielzoeker is, systematisch dreigt te worden blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonterende behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet uit de rapporten dat Hongarije systematische tekortkomingen vertoont, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III – Verordening worden overgedragen onmenselijk of vernederend worden behandeld. Evenmin werd door UNHCR opgeroepen om in het kader van de Dublin III – Verordening geen personen meer te transfereren om deze reden. Uit nalezing van het AIDA-rapport blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 –voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen- een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Heden zijn de asieldetentie-centra in handen van OIN (Office of Immigration and Nationality). Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit is enkel zo wanneer zij

meervoudige asielaanvragen hebben ingediend die telkens door OIN als manifest ongegrond of ontoelaatbaar werden afgedaan. Alle andere meervoudige asielaanvragers worden in asieldetentiecentra geplaatst.

Bijgevolg herhaalt de Raad dat niet wordt aangenomen dat om het even welke aanvrager van internationale bescherming, die op grond van de Dublin-III-Verordening wordt teruggenomen door Hongarije, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling. Aldus komt het aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Hongarije. *In casu* wordt dit door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar rapporten die de situatie inzake detentie in Hongarije beschrijven voorafgaand aan de wetgevende wijzigingen in 2013 volgens de meest recente rapporten achterhaald zijn.

Uit een samenlezing van de door de beide partijen voorgebrachte rapporten blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende vormen van opvang in Hongarije. Zo bestaat er naast de opvang in open asielcentra ook detentie. Wat deze detentie betreft, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat ingevolge de kritiek van HHC, de Europese Commissie en het UNHCR en ingevolge de rechtspraak van het EHRM de wetgeving (en de daaruit voortvloeiende praktijk) in Hongarije werd aangepast in die zin dat sedert juli 2013 – voor die asielzoekers die niet in een open centrum of een andere opvanginitiatief terecht komen – een onderscheid wordt gemaakt tussen asieldetentie en immigratiedetentie. Aangezien de asieldetentiecentra nu in handen zijn van de OIN en gelet op de recente wijzigingen in het systeem precies omwille van kritiek erop, kan niet zonder meer worden verwezen naar de slechte behandeling van asielzoekers in detentiecentra in rapporten die dateren van voor deze overgang.

Overeenkomstig het AIDA-rapport werd de wetgeving in januari 2013 zo aangepast dat uitwijzing niet langer mogelijk is gedurende de asielprocedure en dat er geen vasthouding meer zal zijn om de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel te verzekeren wanneer een asielaanvraag wordt ingediend onmiddellijk wanneer zij worden gevat. Aldus dient te worden aangenomen dat verzoeker beschermd is tegen een uitwijzing hangende het onderzoek door Hongarije van zijn asielaanvraag. Hierin wordt verder ook uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-reglementering niet zullen worden vastgehouden tenzij zij reeds een afgesloten asielprocedure hebben, waaronder wordt verstaan een negatieve beslissing over de grond van de zaak en dit met inbegrip van manifest ongegronde aanvragen of zaken waarin sprake is van een geschreven intrekking van de aanvraag (p. 18). Sinds juli 2013 werd het systeem van 'asieldetentie' vervolgens ingevoerd. Dublin-terugkeerders zijn hiervan niet uitgesloten.

Het is weliswaar zo dat sommige asielzoekers nog steeds in immigratiedetentie worden geplaatst zoals dat voorheen het geval was, maar dit kan enkel in bepaalde gevallen waarin sprake is van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk dat zijn asielaanvraag in Hongarije als een meervoudige asielaanvraag zal worden beschouwd, gelet op het gegeven dat uit de stukken die voorliggen – waaronder de instemmingsbrief van Hongarije van 26 januari 2015 – kan worden afgeleid dat verzoeker nog geen asielprocedure in Hongarije heeft ingeleid. In deze situatie blijkt niet dat er wordt overgegaan tot een immigratiedetentie.

Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij bij terugkeer zal worden vastgehouden in een immigratiedetentiecentrum.

Wat betreft een eventuele detentie in een asieldetentiecentrum, moet er verder op worden gewezen dat er limitatieve voorwaarden zijn voor opname in asieldetentie. Uit het voormelde AIDA-rapport, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dat asieldetentie alleen wordt bevolen bijvoorbeeld op grond van een onzekere nationaliteit of identiteit van de asielzoeker in combinatie met het gevaar op onderduiken. Andermaal toont verzoeker niet aan dat hij zou worden beschouwd als een persoon die voldoet aan dat profiel. Uit de verklaringen van verzoeker kan bovendien worden afgeleid dat hij – voorafgaand aan het indienen van zijn asielaanvraag en gelet op zijn illegale verblijf – weliswaar werd vastgehouden in Hongarije, doch na acht dagen werd vrijgelaten.

De Raad merkt in ieder geval ook op dat verweerder in de thans bestreden beslissingen onder meer verwijst naar een rapport van BAMF van 30 december 2013 dat asielzoekers in Hongarije niet systematisch in detentie worden geplaatst en de motieven voor vasthouding worden opgesomd in de Hongaarse wetgeving en in overeenstemming zijn met de in 2013 aangenomen nieuwe richtlijn inzake de opvang van asielzoekers en de voorwaarden tot vasthouding niet als strijdig met artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd. Verzoeker weerlegt dit gestelde niet en toont niet aan dat Hongarije zijn wetgeving op dit vlak oneigenlijk toepast.

Door louter te wijzen op het gegeven dat sinds juli 2013 een regime van asieldetentie werd ingevoerd in Hongarije toont verzoeker op zich nog niet aan dat verweerder zich, waar hij ingaat op de mogelijkheden tot detentie in Hongarije en de vraag of deze in overeenstemming zijn met de richtlijnen die gelden voor opvang en of in het licht hiervan enig reëel risico voorhanden is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, op dit punt heeft gesteund op onjuiste gegevens of dat deze verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze op dit punt tot zijn vaststellingen is gekomen.

Het standpunt van de verwerende partij, zoals dit kan worden bijgetreden door de Raad, vindt bovendien steun in de beoordeling door het EHRM van de situatie van asielzoekers in Hongarije in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest *Mohammed v. Oostenrijk* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 wijst het EHRM op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten en weerhoudt het in beginsel geen reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM voor asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije. Het EHRM bevestigt zijn rechtspraak in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014. Het Hof ent zich daarbij onder meer op volgende bronnen: een rapport van het UNHCR van oktober 2012 over Hongarije en Servië als landen van asiel, met update van december 2012 en volgende stukken afkomstig van de 'Hungarian Helsinki Committee': een "statement on the Status of the Asylum Processes of Asylum-seekers returned under the Dublin II Regulations" van 8 april 2013; het rapport "Protection Interrupted – Jesuit Refugee Service Europe, DIASP national Report: Hungary" van juni 2013; de "Brief information note on the main asylum-related legal changes in Hungary as of 1 July 2013" van 28 juni 2013; en het "Country Report: Hungary, update of 30 April 2014, published on the Asylum Information Database (AIDA)".

Het Hof neemt de voormelde internationale rapporten in ogenschouw omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Hongarije en oordeelt als volgt:

"65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the abovementioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant's transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylumseekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs.

(i) The applicant's complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylumseekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related

complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(ii) *The applicant's complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia*

71. *The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.*

72. *Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.*

73. *When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure.*

(iii) *Conclusion*

74. *The Court considers that the relevant country reports on the situation in Hungary for asylumseekers, and Dublin returnees in particular, do not indicate systematic deficiencies in the Hungarian asylum and asylum detention system.*

75. *The Court therefore concludes that the applicant would currently not be at a real, individual risk of being subject to treatment in contrary to Article 3 of the Convention if expelled to Hungary."*

Het EHRM is aldus van oordeel dat de huidige rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin-reglementering.

Er blijkt ook geenszins dat er vanwege de Hongaarse overheid geen bereidheid of wil is om verder te werken aan de vastgestelde tekortkomingen.

Verzoeker citeert verder rapporten vermeld in de fiche van het BCHV uit juni 2010 en april 2012 die melding maken van het gegeven dat de rechters die asielaanvragen in beroep behandelen, of moeten oordelen over de detentie, meestal geen specialisten zijn en geen specifieke training hebben genoten in asielrecht. Verzoeker laat op dit punt evenwel na aan de hand van concrete passages uit rapporten aan te tonen dat er niet langer kan worden gesproken over een daadwerkelijk beroep of dat sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvang of ernstige tekortkomingen in de asielprocedure die tot gevolg hebben dat personen die bescherming behoeven deze niet krijgen of in strijd met het non-refoulementbeginsel zouden worden uitgewezen.

Verzoeker wijst vervolgens op rapporten van het UNHCR van maart 2010 en april 2012 waarin wordt uiteengezet dat scholen in steden met opvangcentra vaak buitenlandse kinderen weigeren, dat Hongarije geconfronteerd wordt met een hoge werkloosheid en armoede en er geen juridisch of beleidskader is voor de integratie van mensen die bescherming behoeven, dat er in Hongarije een probleem is van xenofobie, racisme en intolerantie en dat er herhaaldelijk klachten zijn over een gebrek aan toegang tot adequate huisvesting, onderwijs, opleiding, arbeid of gezinshereniging. Nu verzoeker geen kinderen heeft, blijkt niet dat hij dienstig kan verwijzen naar rapporten in dit verband. Voor het overige merkt de Raad op dat de gegevens aangebracht door verzoeker nog niet aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op foutieve gegevens of ten onrechte op deze gronden geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling hebben weerhouden. Deze gegevens spreken het gestelde door verweerder als dusdanig niet tegen, doch brengen hierop hoogstens een nuancering aan.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die de beoordeling van het bestuur als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen bestempelen en maakt ook nog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Hij lijkt aan te geven het niet eens te zijn met verweerder, maar kan – in het licht van die motieven – niet volstaan met

een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door verweerder niet onmiskenbaar tegenspreekt.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij behoort tot een kwetsbare groep, nu uit het onderzoek van de Dienst Voogdij dat hij meerderjarig is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is bijgevolg op het eerste gezicht niet aangetoond.

De Raad stelt verder vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen duidelijk rekening hield met de door verzoeker aangebrachte fiche van het BCHV van augustus 2014, doch op basis hiervan – evenals overige rapporten – oordeelde dat aldus nog niet bleek dat het systeem van de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 343/2003/EG strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Door het louter hernemen van verschillende passages van de fiche van het BCHV, zonder in concreto in te gaan op de ruime motivering die verweerder voorzag in het licht van deze aangebrachte fiche en om tot voormelde beoordeling te komen, weerlegt hij deze beoordeling niet.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker met de zeer ruime algemene rapporten en persartikelen waarnaar hij verwijst, niet aantoont dat er zwaarwegende gronden zijn om het bestaan van een systematische praktijk van tekortkomingen in de Hongaarse opvangvoorzieningen aan te nemen en om aan te nemen dat hij als Dublin-terugkeerder tot een groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In de mate verzoeker nog verwijst naar het veelvuldig voorkomen naar xenofobie en een veralgemeende negatieve houding ten aanzien van asielzoekers, merkt de Raad op dat de door verzoeker aangevoerde bronnen van zeer algemene aard zijn en geen aanwijzingen bevatten die een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk kunnen maken.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

C. VERHAERT